

Това като рече, Слави се затече, стигна до пчелитѣ, ржце си разпери, но истински кръстникѣ тука си намѣри. Бръмнаха върху му пчелитѣ проклети. Жилнаха му страшно носа и ржцетѣ. Той скочи, политна и, безъ да усѣти, кошера събори, и самъ се стовари надъ него отгоре.

— Тичайте, другари, госта да избавимъ! — викнахъ азъ и хукнахъ. Мойтѣ патиланци припнаха следъ мене... Хвърлихме се всички въ ужасно сражение. И госта спасихме! Но съ рани юнашки всички се покрихме.

— Не бойте се, братя! — викна докторъ Данчо. — Азъ цѣра му зная. Мокра пръстъ вземете, ранитѣ подути съ две ржце мажете!

И цапахме всички лицата, главитѣ. Съ черна калъ покрити, сжщи негри бѣхме! И единъ на други смѣшно се кривѣхме.

Така ни завари баба Цоцолана.